

вършил академията генералъ-щабенъ офицеръ. Понѣкога недоумявахме на какъвъ край ще излѣзатъ увѣреніята и сжденията му по дадена операция.

— Азъ мисля, — подхвана пакъ Гешевъ, — че Бейската гора за насъ е едно слѣпо око, което минутка не трѣбва да търпимъ, — убеждаваше той дружинния командиръ. Който по-рано овладѣе гората, той по-добре ще гледа, по-спокоенъ ще бжде за положението, — завърши младиятъ стратегъ.

Бейската гора бѣше интересна географска форма. Това бѣ единъ доста голѣмъ островъ всрѣдъ Дунава, обрасълъ съ дебели кжсо-стъблени, но кичести върби. Воденъ каналъ, после низкъ, масивенъ дървенъ мостъ съединяваше позицията ни съ гората. Отъ другата страна сжщо каналъ и мостъ свързваше гората съ противника. До края на м. май всичко биваше вода и не се виждаше никаква гора, ни мостъ, ни дърво. Отъ м. юний водитѣ на Дунава почватъ да спадатъ и постепенно се откриватъ първо върховетѣ на върбитѣ, клонетѣ, стъблата, почвата и къмъ края на юлий цѣлата гора се разкрива като хубава ненагледна картина. Виждатъ се вече и отдѣлни кжщи, овчарски колиби, очертани пжтища и пжтеки, а растителността израства бързо и гжсто, като сжщински джунгли.